

aan de Egyptische een voorschot te doen, gelijk aan dat hetwelk deze moest terugbetalen. Vreemd genoeg is niet gebleken, of dat voorschot werd aangenomen of geweigerd.

De uitspraak van het Hof is verblijdend: zij bewijst dat Egypte nog geen Engelsche kolonie is. Even verblijdend is het dat Engeland er geen oogenblik aan gedacht schijnt te hebben, het vonnis ter zijde te leggen en al of niet met wapengeweld zijn eigen zin door te drijven. Het aanbod om het half millioen ponden voor te schieten, wekt minder vertrouwen; de raadselachtige houding welke de ministers van den Chedive daartegenover aannamen, ziet er verdacht uit. De omstandigheid dat de Sirdar bij Dongola is blijven steken, dat Chartoem niet bereikt is en Kassala nog niet door het Engelsche leger van de Italianen is overgenomen, duidt aan dat met de uitspraak van het Hof van Alexandrië de „Dongola”-quaestie nog niet van de baan is.

Maar dit is het zekerste van al: aan een ontruiming van Egypte wordt door Engeland nog niet gedacht. De herhaalde verzekeringen, officieel en in duidelijke bewoordingen gegeven — welke *Whist*, naar hij onlangs sarcastisch in den *Figaro* verklaarde, sedert de veertien bezettingsjaren aan het verzamelen is — de plechtige beloften, bij verschillende gelegenheden door koningin Victoria, lord Dufferin, Gladstone, Waddington, lord Granville, lord Salisbury, lord Rosebery, lord Kimberley afgelegd, kunnen naar Engelsche opvatting nog niet worden vervuld. De scheepsjongens van Harer Majesteits oorlogsvloot kunnen, (naar de geestige prent van *Punch*), als zij van de aanstaande ontruiming hooren, evenmin ernstig blijven als de admiraal die hun de dagorder voorleest, waarbij daartoe besloten zou zijn. De internationale conferentie, waarop van Fransche zijde wordt aangedrongen, is ook nog niet bijeen: de knoop is haast niet meer te ontwarren.

Het is alleen maar goed dat er van tijd tot tijd eens een Dongola-expeditie ondernomen wordt om te bewijzen, dat het gevaar voor Egypte van de Derwisjen geen voorwendsel voor de handhaving der bezetting meer mag heeten. Nog beter is een vonnis van de rechters van Alexandrië, die in Egypteland zelf niet alleen Engeland in het ongelijk durven stellen, maar zelfs den eisch toewijzen aan de *m i n d e r h e i d*.

Het tweede proces is een strafzaak — te Berlijn. Het heet het geding Leckert—Lützow, maar de namen der beklagden en veroordeelden komen er hoegenaamd niet op aan. Het is een Duitsch politiek schandaalproces.

Grappig, als het publiek, wat zoo zelden gebeurt, zoo in eens in staat wordt gesteld de heele loopbaan na te gaan van een valsch politiek bericht, van de geboorte af tot den dood toe. Die toost van den Tsaar te Breslau! Wat had hij nu op de bruisende woorden van Wilhelm geantwoord: dat hij zich houden zou aan de traditioneele gevoelens van zijn overleden vader of van zijn keizerlijken gastheer? Het verschil was aanzienlijk. In het laatste geval was het antwoord enkel wat koel geweest, in het eerste boosaardig. Het boosaardige telegram werd het eerst rondgetelegrafeerd, daarop volgde